

Η αληθινή ανάπαυσις της ψυχής

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πόσο αναπαύεται η ψυχή, όταν ευρίσκεται μέσα εις το φως σου, Κυριε! Εικόνα σου είναι η ψυχή μου, Κυριε, και η ζωή της είναι η ιδική σου καταφυγή.

Η χαρά μου είναι ο Ιησούς.

Η αναπνοή μου, ο Ιησούς.

Η προσευχή μου, ο Ιησούς.

Η ελπίδα μου, ο Ιησούς.

Η καταφυγή μου, ο Ιησούς.

Η απέκδυσις παντός νοήματος κατα την ώραν της προσευχής δίδει μεγάλη δύναμι και χαρά ανέκφραστη εις την ψυχήν.

Αυτός είναι ο σαββατισμός της ψυχής. Η κατάπαυσις εκ παντός νοήματος. Αυτή είναι η αληθινή ανάπαυσις της ψυχής. Όταν αργή και καθαρίζεται από των αισχρών και ρυπαρών λογισμών του σατανά και αναπαύεται εις την αιωνίαν ανάπαυσιν και χαράν του Κυρίου. Εις αυτήν την ανάπαυσιν μας προσκαλεί ο Ιησούς Χριστός λέγων: «Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς» (Ματθ. ια 28).

Και ο όσιος Ιωάννης ο Καρπάθιος μας συμβουλεύει: «Εάν θέλωμεν πραγματικάν άευαρεστήσωμεν εις τον Θεόν και να επιτύχωμεν την μακαριωτάτην φιλίαν μαζί του, ας παρουσιάσωμεν τον νούν μας γυμνόνεες Αυτόν, χωρίς να μεταφέρωμεν μαζί μας κανένα πράγμα του παρόντος αιώνος, ούτε τέχνην, ούτε νόημα, ούτε τέχνασμα, ούτε δικαιολογία, ακόμη και εάν γνωρίζωμεν όλην την σοφίαν του κόσμου».

Απεκδυομένη η ψυχή τα νοήματα του κόσμου τούτου, δέχεται τον φωτισμόν του Θεού. Φωτιζομένη, γίνεται απλή και ο νους ελέγχει τα πάντα. Εες την απλότητα αυτήν της ψυχής δεν υπάρχει λογισμός• δεν λειτουργούν τα πάθη• καταπαύει ο ψυχόλεθρος μετεωρισμός. Η ψυχή ζη εν Θεώ και η ευχή λειτουργεί έντονα. Η καθαρότης της ψυχής που υπάρχει τότε, δίδει μεγάλην άνεσιν εες την ψυχήν και αισθάνεται το μέγα δώρο της Παρθενίας.

Η Υπεραγία Θεοτόκος ήταν πάντοτε ενδεδυμένη το Θείον Φως και δια τούτο δεν μπορούσε να προσβληθή από κανένα λογισμό. Δια τούτο η Παναγία μας έγινε δοχείον της χάριτος και εσκήνωσεν και εσαρκώθη εις αυτήν ο Ήλιος της δικαιοσύνης, ο Ιησούς Χριστός, επειδή ήτο περιβεβλημένη ως ιμάτιον το Θείον Φως.

Ηυγείατηςψυχήςευρίσκεταιιμέσαιςαυτότόβίωμα. Να έχη η ψυχή μέσα της αυτό το άγιο φως και να το αισθάνεται. Έτσι έπλασε ο Θεός τον άνθρωπο. Με αυτόν τον στολισμόν επροίκισε την ψυχήν. Και η ψυχή, τότε είναι εικόνα του Θεού, όταν διατηρή αυτό το φως.

Όταν λειτουργούν τα πάθη, παραχαράσσεται η εικόνα της ψυχής και παραμορφώνεται, διότι το σκότος και η δυσωδία των παθών εμποδίζουν την ψυχή να δέχεται τον φωτισμόν του Θεού. Ευρισκομένη δε η ψυχή κάτω από μια συνεχή συννεφιά μαραζώνει και δεν ανθοφορεί και δεν καρποφορεί. Και έπειτα, μαραμένη όπου είναι, λυπείται και παραπονείται και καθοδηγείται από τα πο-νηρά πνεύματα.

Η ψυχή όμως πού δέχεται το φώς του Θεού έχει δύναμι, έχει χαρά, έχει αγάπη καθαρή και συνεχώς δέχεται τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος •

«ο δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια» (Γαλ. ε 22-23).

Εἰσελθε, ψυχή μου, εἰς αὐτήν τὴν χαράν καὶ εἰς αὐτὸ τὸ φῶς. Εἰσελθε εἰς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν. Ομοιάζε πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ὅπου εἰσήλθε εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων καὶ ἐτρέφετο ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου.

Συναζε, ψυχή μου, τὰς δυνάμεις σου ἐντὸς σου καὶ ἐόρταζε εορτὴν μυστικὴν καὶ ευφρόσυνον • εορτὴν χαρὰς καὶ ἀγαλλιάσεως ἀνεκλαλήτου. Τοῦτο εἶναι τὸ ἀληθινόν φῶς καὶ ἡ ἀληθινὴ ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς καὶ θυσία εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν: ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ ἐκ καθαρὰς καρδίας.

Δώρησαί μοι, Κυριε, τὸ πύρτον οὐρανόν, τὸ φωτίζοντάς διανοίας καὶ φλογίζοντάς αμαρτίας, διὰ νῦν ἀφωτίσημέ τας μυστικὰς τοῦ αὐτοῦ ἀκτίνας τῆς σκοτεινῆς ψυχῆς μου • διὰ νῦν ἀκατακάυσήτάς μου, τὸν χόρτον, τὰ φρύγανα καὶ ὅ,τι ἄλλο περὶ τὸν οὐρανὸν ἐξ ἐνότητός σου ἀγαθὴ καὶ ἀγνοία καὶ ἁμαρτία τῆς ψυχῆς μου. «Εὖ δε τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, ἐκάστου τοῦ ἔργου φανερόν γενήσεται • ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει • ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται • καὶ ἐκάστου τοῦ ἔργου ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ δοκιμάσει» (Α Κορ. γ 12-13).

ὦ θαύμα παράδοξον • πῶς ἡ πηλὴν φύσιν, τὸ σῶμά τοῦ χοϊκοῦ, δέχεται τὴν νοερὰν καὶ αἰθέριον χάριν τοῦ Αγίου Πνεύματος!

ὦ πόσον μεγάλην ἀξίαν ἔχει «ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος», ὅταν ἔχη ὡς κόσμημα τὸν ἀφθαρτὸν στολισμὸν τῆς χάριτος τοῦ Αγίου Πνεύματος (Α Πέτρ. γ 4).

Ανάβαινε, ψυχή μου, εἰς τὰ σκηνώματα ἁγία διὰ νῦν ἀδέχεται τὸν θείον φωτισμὸν καὶ ἡματισμένη καὶ σωφρονοῦσα ἀνάδοξάζει τὴν μίαν ἀδιαίρετον Τριάδα εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἀμήν.

Από το βιβλίο: Αἰσθησις ζωῆς αἰωνίου, Μοναχοῦ Μαρκέλλου Καρακαλληνοῦ

Πηγές: agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr – Hristospanagia

